

Nieuwsbrief

In deze Nieuwsbrief

In Massemen geboren, als verzetsstrijder gefusilleerd

De mijnwerkers van Wetteren

90 jaar parochie Overbeke

Erfgoed en cultuur

Verschijnt 3 keer
per jaar
December 2019
23ste jaargang

Vlaanderen
verbeelding werkt

Colofon

Erevoorzitter

Alfons Rasschaert

Voorzitter

Erik Van der Haegen

erik.van.der.haegen@telenet.be

Ondervoorzitter

Hubert Keuppens

hubertkeuppens2@telenet.be

Ere-secretaris

Willy Tondeleir

Penningmeester/secretaris

Fernand Schamp

fsw1@skynet.be

Museumgids

Luc Bontinck

luc.bontinck2@telenet.be

Tentoonstellingen

Christiane Van Impe

vanimpe.christiane@skynet.be

Bibliotheek

Karel François

françois.vanherreweghe@telenet.be

Bestuursleden

Jeroen Trio

jeroen.trio@wetteren.be

Martin Bogaert

bogaertmartin8@gmail.com

Erik Lorré

e.lorré@telenet.be

Koen Luyckx

koenraad.luyckx@telenet.be

Inhoud

Voorwoord	1
In Massemen geboren, als verzetsstrijder gestorven	2
De mijnwerkers van Wetteren	6
90 jaar parochie Overbeke	8
Erfgoed en cultuur	14

Werkgebied

De gemeenten Wetteren, Massemen en Westrem.

Museum

Een bezoek aan het museum is altijd mogelijk. Maak een afspraak via fsw1@skynet.be (Fernand Schamp) of via de dienst Toerisme, Markt 1, 9230 Wetteren (ingang via de Kerkstraat) tel. 09 366 31 04.

Eerstvolgende openingsdagen voor het publiek: zaterdagnamiddag 7 maart, 4 april, 2 mei en 6 juni, telkens van 14.30 tot 18 uur. In de volgende nieuwsbrief geven we de openingsdagen voor de tweede helft van het jaar.

Lidmaatschap

Het lidmaatschap bedraagt 12 euro voor één jaar. Lid worden kan tijdens de openingsuren van het museum of door overschrijving op rekeningnummer BE21 0682 1293 2003.

Meewerken aan dit tijdschrift

Elke bijdrage over Wetteren, Massemen of Westrem over een heemkundig of historisch onderwerp komt in aanmerking voor opname in de Nieuwsbrief. De redactie behoudt zich het recht voor artikels te aanvaarden of te weigeren. Mail je bijdrage door naar fsw1@skynet.be (Fernand Schamp) of zend ze naar de Koninklijke heem- en geschiedkundige kring Jan Broeckaert, p.a. Kerkstraat 31, 9230 Wetteren.

Nog even en de dagen beginnen alweer te lengen

Als je deze Nieuwsbrief ontvangt loopt de advent zowat op haar einde. Wie weet in deze tijden van ontkerkelijking nog wat de advent is? De **advent** begint altijd op de vierde zondag voor Kerstmis en is voor de Kerk meteen de start van het liturgische jaar en christenen kijken uit naar de komst van Christus. Kerstmis dus en dat feest gaat terug op voorchristelijke tradities. Denk maar aan de Germanen die rond de kortste dag van het jaar het winterzonnewendefeest vierden.

Zeg **Kerstmis** en je denkt tegenwoordig nauwelijks nog aan de geboorte van Jezus Christus. Je ziet overal kerstmarkten en kerstbomen, kerststallen en kerstversieringen, je koopt en krijgt kerstcadeaus en je schuift aan aan kerstfeestmaaltijden. En vergeet de kerstman niet die is overgekomen vanuit Amerika. Met een milieuvriendelijke zeilboot? Neen natuurlijk niet, de kerstman is per vliegende arrenslee, getrokken door rendieren, tot ons gekomen (en met de reclame van coca cola). Kerstmis is nog niet voorbij of daar maken eindejaar, nieuwjaar en de drie koningen al hun opwachting. Drukke feestdagen worden het weer.

Kijken we toch even terug op het voorbije heem- en geschiedkundige jaar. We zijn gestart met een dubbeltentoonstelling. De ene over de textielfirma 'Tricosporta' van de ouders van Louki Huylebroeck, de andere naar aanleiding van het verschijnen van het boek van Pieter Cassiman over het Institut Saint-Pierre (nu Sint-Gertrudiscollege).

Daarna doken we in onze kleerkast en wat bleek? Tijdens het toonmoment van onze oude kledij op 3 juli en tijdens de openingsuren van ons museum erna, mochten we een talrijk publiek verwelkomen. Met dank aan de mensen van de Erfgoedcel van het Land van Dendermonde die ons adviseerden en begeleidden.

Tijdens onze traditionele kermistentoonstelling blikten we terug op 80 jaar heem- en geschiedkundige kring en tijdens de opening van deze tentoonstelling konden we een aan ons geschonken oud kasboek van de Broederschap van het Allerheiligste Sacrament op onze beurt schenken aan Yvan Stassijns, deken van de Gabrielparochie.

Richten we onze blik ook naar de toekomst. De kermistentoonstelling van 2020 kondigt zich sportief aan en zal gaan over het sportende Wetteren van na de Tweede Wereldoorlog – laat ons zeggen vanaf 1950 – tot ongeveer 1980. In afwachting hiervan staan de deuren van ons museum vanaf maart elke eerste zaterdag van de maand open voor jou en alle geïnteresseerden in ons Wetterse verleden. Je kan ook altijd een geleid bezoek aanvragen. Kijk daarvoor naar de rubriek Museum op de pagina hiernaast.

En dan hebben we ten slotte zelf ook een cadeau voor jou. Het **lidgeld** voor 2020 stijgt niet. Het bedraagt 12 euro en hernieuwen kan vanaf nu. Bij deze nieuwsbrief zit daarvoor een overschrijvingsformulier. Je kan je betaling ook online afhandelen. Giften aanvaarden we in dank en laten ons toe om nog beter voor onze collectie te zorgen. Mogen we vragen om het lidgeld in de loop van januari te vereffenen?

Wij **wensen** jou, je familie en vrienden een prettig en feestelijk, een warm en aangenaam jaareinde en nieuw jaar toe.

Hubert Keuppens
Ondervoorzitter

In Massemen geboren, als verzetsstrijder gefusilleerd

Voor recht en vrijheid gaf hij, Zijn leven en zijn bloed,
Zijn beeltenis zal steeds blijven, Gegrift ons in 't gemoed”.

Deze bijdrage is gebaseerd op de begeleidende tekst bij de tentoonstelling ‘Het verzetsverhaal van geboren Massemenaar Alfons Leroy’ die in cc Nova liep van 11 tot en met 14 november. We danken Jan Lampaert die ons attent maakte op verzetsheld Alfons Leroy en ons in contact bracht met diens familie, die ons op haar beurt spontaan heel wat extra informatie heeft bezorgd.

Alphonsius Leroy ziet het levenslicht in Massemen op 2 juni 1913 als zoon van Achiël August en Maria De Rocker. Na zijn militaire dienstplicht te hebben vervuld – hij behoort tot de lichterding van 1933 en heeft volgens zijn militiedossier bruine ogen en is 1 meter 76 groot – gaat hij als beroepsmilitair in dienst bij de Grensfietsersseenheden van Limburg, compagnie Maaseik. Na in 1937 in Hasselt met succes een cursus voor onderofficier te hebben gevolgd, wordt hij bevorderd tot sergeant. Op 20 oktober 1939 huwt hij in Neeroeteren met Anna Ida Stegen (14.03.1914 – 17.02.1993), die hij vijf jaar eerder heeft leren kennen in Maaseik. Ze krijgen samen één dochter Maria Marcella Axiella Alfonsienne, beter gekend als ‘Mietje’ (08.07.1943 – 31.03.2012).

Alfons Leroy bovenste rij 4de van links

De Tweede Wereldoorlog

Als op 10 mei 1940 de oorlog uitbreekt, verlaat Alfons de school voor gebrevetteerde onderofficieren waar hij op dat moment les volgt, om zijn eenheid te vervoegen. In een agendaboekje noteert hij zijn reisroute en belevenissen tijdens de Achttiendaagse Veldtocht. Zo vermeldt hij dat hij tijdens de Slag aan de Leie in Kortrijk met zijn groep gedurende meer dan anderhalf uur in een hevig gevecht is verwickeld met de vijand. Hij schrijft dat hij veel geluk heeft gehad, veel ellende heeft gezien en veel vluchtelingen, maar dat het beeld van de lijken langs de weg hem zijn hele leven zal bijblijven. De Duitsers voeren hem als krijgsgevangene naar Stalag X B in Sandbostel in het noordwesten van Duitsland. In maart 1941 keert hij terug uit gevangenschap en vindt hij in Neeroeteren werk als secretaris van Winterhulp.

In het verzet

Op 17 maart 1941 al sluit Alfons zich aan bij het Geheim Leger sector Maaseik schuiloord Rotem. Hij bereikt de rang van adjunct-sectieoverste onder de leiding van Gustave Beazar. Zijn stamnummer is 210.431. Als weerstander is Alfons actief op vele fronten: hij werft nieuwe leden,

vervoert wapens en munitie, stelt zijn woning ter beschikking voor vergaderingen waar commandant Beazar zijn bevelen geeft, verstrekt hulp aan geallieerde krijgsgevangenen, verspreidt sluikpers...

Naar Breendonk

Op 15 maart 1943 vallen de Duitsers rond 10 uur 's avonds binnen in zijn woning in Neeroeteren. De twee Feldgendarmen die hem oppakken zeggen dat ze in opdracht werken van de Gestapo die op dat ogenblik acties uitvoert in Stokkem. Daar en ook in Lanklaar, Eisden en Boorseme worden nog meer van weerstand verdachte personen aangehouden. Alfons wordt opgesloten in de gevangenis van Hasselt. Hij mag geen bezoek ontvangen. Eenmaal mag zijn vrouw een pakje opsturen. Dat pakje mag eetwaren bevatten. Einde mei 1943 wordt hij overgebracht naar Breendonk. Ook daar is bezoek verboden. De Duitsers en hun trawanten leggen hem ten laste dat hij lid is van een geheime organisatie en daarvan correspondentie ontvangt. Bij gebrek aan bewijzen wordt hij in 3 augustus 1943 vrijgelaten. Volgens getuigen vertoont hij duidelijke sporen van mishandeling. Zijn vrouw heeft de doktersbewijzen altijd bewaard. Al bij al heeft Alfons veel geluk gehad daar in Breendonk. De koerier die opdrachten moet doorgeven kent hem niet persoonlijk, maar geeft zijn boodschappen af via Lambert Claessens, die wel zelf ook opgepakt wordt. Alfons gaat opnieuw aan het werk bij Winterhulp. In juni 1944 duikt hij onder. Hierna schetsen we de gebeurtenissen die zullen leiden tot de dood van Alfons Leroy.

Het Geheim Leger

Tijdens de oorlogsjaren groeit het verzet tegen de Duitsers gestaag. De kleine, onafhankelijke groepen uit de eerste oorlogsjaren zijn in 1944 uitgegroeid tot een waar guerrillaleger. Het aantal leden van het Geheim Leger loopt na de landing in Normandië op tot meer dan 54.000. Terwijl andere weerstandsorganisaties zich vooral bezighouden met het helpen van onderduikers en het verspreiden van illegaal drukwerk, is het Geheim Leger vooral berucht voor het plegen van sabotagedaden en aanslagen op Duitse doelwitten. Het onderhoudt ook contact met de Royal Air Force (RAF) in Londen.

Het Geheim Leger in Limburg

Gustave Beazar uit Kessenich is zoneoverste van het Geheim Leger, zone II / Limburg. Hij komt uit een familie van rijkswachters. Al vanaf het begin van de oorlog is deze eerste wachtmeester actief in verschillende weerstandsgroepen. Vanaf juli 1943 duikt hij onder omdat de Duitsers hem op het spoor zijn. Zijn zoneregiment is ingedeeld in verschillende bataljons, waarvan het Bataljon Maaseik – ook bekend als de ‘Witte Brigade Maaseik en Rotem’ – met een sterkte van 1800 à 2000 man het grootste is.

Op het einde van de oorlog verschuilen Beazar en zijn weerstanders zich in zelfgebouwde hutten diep in de bossen tussen Rotem, Neer- en Opoeteren. De Zuid-Willemsvaart die ten oosten van het bos loopt, vormt de belangrijkste verdediging tegen de Duitsers. Het hoofdkwartier ligt aan het kanaal, in een winkel in Rotem, omdat het in- en uitgaan van mensen daar minder opvalt. In de zinkfabriek aan de Zuid-Willemsvaart worden bovendien Duitse soldaten gevangengehouden.

Vanuit Londen komt dan het bericht dat de opmars richting Limburg voorspoedig verloopt en de leden van het Geheim Leger op 5 september moeten verzamelen in het schuiloord ‘Anatole’. Aan deze oproep geven zo'n 1200 mensen gehoor. Ze wachten daar tevergeefs op de door Engeland beloofde materiaaldroppings. Door het slechte weer boven de Noordzee en het Kanaal kunnen de piloten hun missie niet uitvoeren. De voedselvoorraden slinken snel. Opeisingen van koeien die tot vleessoep worden verwerkt kunnen hieraan niet verhelpen. Veel weerstanders vertrekken en tegen 8 september blijven er maar 200 over.

*De verzetsmensen die werden gedood bij Heer. Linksboven
Alfons Leroy, onderaan in het midden sectieoverste Gustave Beazar*

Overweldigd door de Duitsers

De weerstanders in schuiloord 'Anatole' worden waarschijnlijk verraden. In de late namiddag van zaterdag 9 september voeren de Duitsers een aanval uit op de spoorwegbrug over het kanaal. Een verzetsstrijder wordt hierbij gedood. Door de schermutselingen bij de brug worden de goedbepaalde mannen in het bos gealarmeerd, waarna onmiddellijk een felle tegenaanval volgt. De Duitse soldaten, die zoveel weerstand niet verwachten, trekken zich terug.

Vanaf de oostkant van het kanaal komt ondertussen verontrustend nieuws. Lokale verzetsstrijders uit Rotem, Dilsen en Stokkem melden de aankomst van een groot aantal Duitse soldaten. Toch besluiten de Belgische bevelhebbers om hun verdedigingsposities te behouden. Op zondag 10 september doen de Duitsers een nieuwe poging om het verzet te breken. Ooggetuigen spreken van zeker 10 vrachtwagens met ieder ongeveer 20 soldaten. Enkele tientallen burgers die in de buurt wonen, vluchten dieper het bos in. Ook enkele weerstanders kiezen voor de vlucht. De Duitsers maken echter een omtrekkende beweging en sluiten zo zowel verzetsmensen als burgers in. Ze pakken ongeveer 40 personen op waaronder zoneoverste Beazar. Ook Alfons wordt aangehouden op de refuge van Rotem, waar hij met andere weerstanders de brug van Rotem probeert te verdedigen.

Gevangengenomen en gefusilleerd

De gevangenen worden per vrachtwagen naar As vervoerd. De bewaking is in handen van de Feldgendarmarie, geassisteerd door Belgische Rexisten. In de loop van de dag komen er nog een aantal gevangenen uit Maaseik bij, waarvan de meesten zijn opgepakt omdat ze Britse vuurwapens bij zich dragen.

In de vroege ochtend van 11 september worden de gevangenen te voet naar Hotel Mardaga gebracht, tegenover het station van As. Die dag ondervragen leden van de SicherheitsDienst en de Gestapo de gevangenen. De Duitse ondervragers blijken goed op de hoogte te zijn. Ze beschikken over de administratieve gegevens van de groep en bij het gevangennemen van de verzetslieden zijn ledenlijsten en andere belangrijke stukken in beslag genomen. De Duitse soldaten die in de zinkfabriek gevangen hebben gezeten, identificeren bovendien verschillende leden van het Geheim Leger. Enkele mensen kunnen bewijzen dat ze ten onrechte zijn opgepakt en worden vrijgelaten. Tijdens de ondervraging gaat het er erg aan toe, getuige de verschillende bajonetsteken die Beazar oploopt.

Op de avond van 11 september worden de overgebleven gevangenen in vrachtwagens naar het deels door de Duitsers opgevorderde Huize Sint-Jozef ten oosten van Heer (Nederland-Limburg) gevoerd. Sommige bronnen beweren dat de gevangenen worden opgesloten in een door N.S.B.'ers opgeëist huis in de buurt van Huize Sint-Jozef. (N.S.B. = Nationaal-Socialistische Partij die in Nederland met de Duitsers collaboreert).

Eén na één worden de gevangenen ondervraagd door de Duitsers die zich, door de naderende geallieerden bedreigd, zo snel mogelijk van hen willen ontdoen. In het toen nog dichte bos van Huize Sint-Jozef moeten ze zelf hun gezamenlijk graf graven. In een nabijgelegen mergelgroeve worden ze vervolgens gefusilleerd. Hiermee tekenen de Duitsers voor een in bloed gedrenkte bladzijde uit de bevrijdingsgeschiedenis van de regio Neeroeteren.

Alfons wordt op 12 september rond 19 uur gefusilleerd. Op 31-jarige leeftijd sterft hij voor zijn idealen. Het heeft geen geluk, de volgende dag wordt Heer immers door de Amerikanen bevrijd. Kort daarna ontdekken mannen uit het nabijgelegen Cadier en Keer die zich in de mergelgroeven schuilhouden, het massagraf. Onder leiding van de burgemeester onderzoeken ze de slachtoffers. Ze beschrijven de eigendommen en kledingstukken nauwkeurig en zenden alles ter identificatie naar België. De paters van Sint-Jozef begraven de gefusilleerde weerstanders op het kleine kerkhof van hun instelling. Slechts van 11 slachtoffers is de naam bekend.

De Duitsers voeren ondertussen 14 nog niet omgebrachte weerstanders – 12 mannen en 2 vrouwen – naar Schinveld. 7 mannen worden dan naar Mindergangelt net over de grens gebracht en daar doodgeschoten. De 5 overgebleven mannen en de 2 vrouwen komen terecht in verschillende Duitse concentratiekampen. Slechts 3 overleven de oorlog.

Blijvend herdenken

Op 8 juni 1945 worden alle resten uit zowel Heer als Mindergangelt overgebracht naar Maaseik, waar een herdenkingsplechtigheid plaatsvindt. In de week daarna worden de met naam gekende weerstanders begraven in hun eigen woonplaats.

Op 12 september 1948 wordt een herdenkingsmonument ingehuldigd in de huidige deelgemeente Cadier en Keer van de fusiegemeente Eijsden-Margraten (Nederlands-Limburg). Het is een hardstenen beeldengroep van drie verzetsmannen met vlag en leeuw.

In juli 1959 wordt in aanwezigheid van koning Boudewijn én het Nederlandse koningspaar een definitieve gedenksteen onthuld. Hiervan is de familie van Alfons getuige. Er bestaat daarvan een foto. Helemaal links staat Marcel Leroy, halfbroer van Alfons, naast hem diens dochter Maria 'Mietje' en zijn weduwe Anna Ida Stegen.

De Stichting Belgisch Monument Heer (°1946) organiseert elk jaar op de 2de zondag van september een herdenkingsplechtigheid. Miet Leroy is lange tijd betrokken geweest bij de organisatie ervan. Ook de Vereniging Kapel van de Weerstand in het Belgische Rotem blijft de gefusilleerde weerstanders herdenken.

*Jeroen Trio
Gemeentearchivaris*

De mijnwerkers van Wetteren

Begin de jaren '50 van de vorige eeuw laten de economische gevolgen van 4 jaar oorlog en bezetting zich nog voelen, ook in Wetteren. De eerste zorg voor de meeste gezinshoofden, is 'brood op de plank' krijgen. Veel ongeschoolde werkkrachten dienen buiten de regio op zoek te gaan naar een goede betrekking.

En dan komen vanuit Wallonië en Limburg werkaanbiedingen voor de steenkoolbekkens. Enkele Wetteraars gaan daarop in en worden mijnwerker. Kinderen van deze Wetterse mijnwerkers herinneren zich uit hun jeugd nog verhalen over deze periode uit het leven van hun vaders.

Marcel Vliebergh

Zoals twee kinderen van Marcel Vliebergh, in Laarne geboren op 12 februari 1923. Vanaf 1947 werkt Marcel in de textielfabriek van Beernaerts in Wetteren. In 1952 vallen daar onder het werkvolk vele ontslagen. Marcel laat zich niet ontmoedigen en gaat prompt aan de slag bij een bouwondernemer. Hij werkt zo enkele maanden op een Brusselse bouwwerf, werk dat hem echter niet bevalt. Uitkijken dus naar een nieuwe, passende job. Het zijn waarschijnlijk zijn Wetterse vrienden die hem de stap doen zetten naar de steenkoolmijnen van het bekken van Charleroi. Kandidaat mijnwerkers worden met heel aantrekkelijke voordelen naar de mijn gelokt, zoals gratis steenkool voor de verwarming van het huis en gratis treintickets, goed voor familie-uitstapjes naar zee.

In het begin worden de mijnwerkers uit Wetteren – volgens de kinderen van Marcel waren er zeker nog vijf anderen – 's morgens vroeg om kwart na vier met een busje opgehaald om meestal weer thuis te komen rond 18.15 uur. Zegt een van de kinderen: *“ik heb hem dikwijls horen klagen over de slechte vering en verwarming van dat busje”*. Na enkele jaren wordt deze 'busdienst' afgeschaft. Vanaf dan nemen ze de eerste trein naar Brussel om daar over te stappen en richting Charleroi (Manage) te sporen. De trein is comfortabeler en ze kunnen er voor het begin van hun zware dagtaak, nog een dutje doen.

Stoflong is bij mijnwerkers de meest voorkomende beroepsziekte. De ene wordt al na enkele maanden aangetast door het stof, anderen houden het tien jaar of langer uit. In Wetteren is dokter De Meyer uit de Nieuwstraat blijkbaar de aangewezen dokter om zieke mijnwerkers te behandelen.

Marcel Vliebergh blijft 16 jaar lang mijnwerker. Pas in 1969 laat hij het mijnwerkersleven achter zich. De zware lichamelijke arbeid en de ongezonde werkomstandigheden dwingen hem een lichtere baan te zoeken. Die vindt hij bij UCO in Laarne, zijn geboortedorp. Het werk daar bevalt hem veel beter, maar toch wordt hij in 1977 ziek en werkonbekwaam. Elf jaar lang moet hij zich nog verweren tegen de gevolgen van zijn werk in de mijn. Hij overlijdt op 7 oktober 1988. Zijn graf in Laarne bestaat nog steeds.

De kinderen van Marcel Vliebergh herinneren zich nog enkele andere mijnwerkers, Wetteraars die samen met hun vader elke morgen vroeg naar de mijn vertrokken: een zekere Paul Verlinden,

ploegbaas Theo Brison, Albert Lammens, een man met de bijnaam 'den Hollander', en een zekere Fabel, voornaam onbekend.

Jozef De Cock

Jozef de Cock is geboren op 23 juni 1919, hij trouwt in 1943 met Susanna Buyle, geboren in Schellebelle op 13 juli 1923. Zoon Bernard weet niets met zekerheid over de jeugd van zijn vader. Hoogstwaarschijnlijk is hij op zijn 14de beginnen werken tot hij ergens in de jaren '40 door de Duitse bezetter verplicht tewerkgesteld wordt in Duitsland. In 1945 teruggekomen uit Duitsland gaat hij aan de slag in de weverij Beernaerts. En net zoals Marcel Vliebergh hiervoor, moet hij door de ontslagen bij Beernaerts uitkijken naar ander werk. Dat vindt hij bij een grote ondernemer die vooral wegen aanlegt in de Belgische Ardennen. Slechts om de paar weken kan hij naar huis komen.

Het is inmiddels 1952 en in Wetteren worden mijnwerkers geronseld met een goede verdienste in het vooruitzicht. Jozef De Cock gaat daar op in. Hij vertrekt echter niet naar het Waalse mijnbekken maar wel naar de mijn van Waterschei in het verre Limburg. De mijndirectie stelt voor de grote groep mijnwerkers die op grote afstand van de mijn wonen, een zo genoemd 'Gezellenhuis' ter beschikking. Een verblijf vergelijkbaar met een studio maar met een minimum aan comfort. Om de paar weken komt Jozef naar huis.

Vader en moeder De Cock beslissen dan om naar Waterschei te verhuizen. Ze kunnen er heel voordelig een woning huren in de cité van de steenkoolmijn, hebben recht op een hoeveelheid gratis kolen en, belangrijk, ze zijn nu elke dag bij elkaar.

Door herschikkingen in de mijn van Waterschei, gaat Jozef De Cock na een periode van ongeveer 12 jaar over naar de mijn van Zwartberg. Maar net zoals bij veel andere mijnwerkers eisen de harde werkomstandigheden ook bij Jozef hun tol. Door de vele jaren in het overal aanwezige kolenstof, het gedreun van de pneumatische hamers en andere werktuigen, de letterlijk zware lasten die moeten getorst worden, wordt zijn gestel aangetast. Op aandringen van zijn vrouw neemt Jozef in 1963 ontslag en gaat samen met de inmiddels 16-jarige zoon Bernard, werken bij SBB, het Stikstof Bindings Bedrijf in het Nederlandse Geleen. Daar blijft hij tot zijn pensioen. In 1985, hij is dan 65, overlijdt Jozef De Cock aan alveeskliekkanker.

Zoon Bernard, nu 73 jaar, woont nog altijd in het Limburgse Niel-bij-As, niet ver van Waterschei. Hij bezoekt Wetteren af en toe. Hij kan zich zijn drie jaar kleutertuin in Sacré Coeur herinneren. Net daarna, in 1952, is hij met zijn ouders naar Waterschei verhuisd.

Op de foto hiernaast, ons ter beschikking gesteld door Bernard De Cock, kan je het huis in de Bloemluststraat zien waar de familie De Cock tot in 1952 woonde. Let wel, de Zuidlaan bestond toen nog niet.

(Met dank aan Christine en Kristian Vliebergh en aan Bernard De Cock)

Hubert Keuppens
ondervoorzitter

90 jaar parochie Overbeke

Van 4 tot en met 7 oktober 2019 organiseerden we in de vroegere parochiekerk van Overbeke een tentoonstelling over '90 jaar parochie Overbeke'. We trachtten toen een beeld te schetsen van deze Wetterse wijk aan de hand van verschillende thema's. Het eerste thema dat we hier in een reeks bijdragen willen behandelen gaat over water, met name over de Schelde en de Molenbeek.

Naamsverklaring

Overbeke ligt gezien vanuit het centrum van Wetteren over de Molenbeek, en dankt daaraan haar naam. Het wordt begrensd door de Schelde in het noorden, de Molenbeek in het oosten, Massemen in het zuiden en Kwatrecht in het westen, en wordt van west naar oost doorsneden door de spoorweg en drie daaraan parallelle wegen: de Noordlaan, de Gentssteenweg en de Zuidlaan.

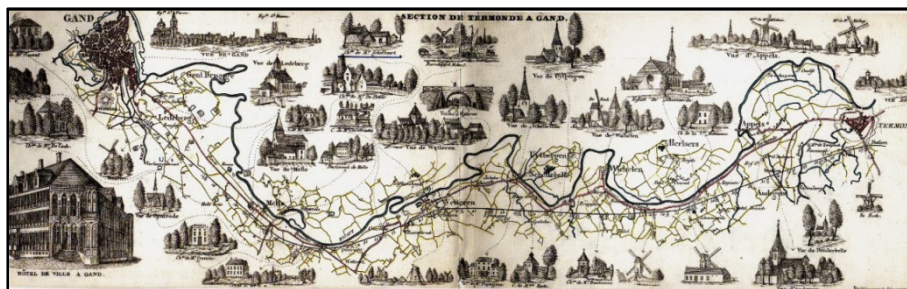
De spoorweg en de grote wegen zijn er nog niet in de 17de-18de eeuw. Overbeke is dan een aaneengesloten landbouwgebied. Straatnamen zijn er niet, wel plaatsaanduidingen zoals:

- Het **Meulenhoekje**, tussen de huidige Bloemluststraat, Spoorweglaan en de Herdershoekstraat tot aan de wandelweg Molenweg
- Het **Poortvelt** ten zuiden van het Molenhoekje
- **Leegmolenakker** noordelijk van halfweg de Bloemluststraat
- **Moeregem**, tussen de Herderhoekstraat, Spoorweglaan en de Wetterstraat tot ongeveer de Blauwe Paal en de Vantegembeek
- **Moessen** (Mozen klinkt wellicht bekender in de oren), tussen de Gentssteenweg en de Neerstraat tot aan de Schelde. De vroegere woonwijk verdween bij de aanleg van de huidige Noordlaan. Nu zijn daar het containerpark en de kringloopwinkel.
- **Lange Brugge** ten zuiden van de Gentssteenweg
- **De Snoeken**, rechts aan het einde van de Gentssteenweg naar de Schelde op
- **De Beekskens** aan de Toverheksgracht
- **De Ham**, land dat in de binnenbocht van de Schelde lag, maar door de rechttrekking tussen 1882 en 1883 afgesneden is van de wijk Overbeke en nu op Overschelde ligt.

De Schelde

De Schelde ontspringt in het noorden van Frankrijk op het plateau van Saint-Quentin. Na 124 kilometer stroomt ze Vlaanderen binnen in Spiere-Helkijn. Vandaar tot Gent, waar ze samenvloeit met de Leie (Ringvaart), is ze 50 kilometer lang en wordt ze **Bovenschelde** genoemd. Het stuk tussen de sluis in Gentbrugge (in onbruik voor de scheepvaart sinds 1974) en Antwerpen is een

getijdenrivier, onderhevig aan eb en vloed, en wordt **Zeeschelde** genoemd. Verder stroomafwaarts, vanaf de Belgisch-Nederlandse grens tot de monding in de Noordzee, spreken we van de **Westerschelde**.

De Schelde is eeuwenlang een rivier geweest met talrijke meanders en een brede winterbedding. In de 19^e eeuw wordt ze gekanaliseerd door de meanders af te snijden, de rivier te verbreden en diverse sluizencomplexen te bouwen. In Wetteren worden de Hambocht op Overbeke (1881-1883) en de 'Kasterbocht' op de wijk Jabeke, grenzend aan Schellebelle, afgesneden. Overbeke raakt zo een deel van haar grondgebied kwijt. De Ham ligt nu aan de andere oever van de Schelde, op Overschelde (Beirstoppel), tegenover het Scheppersinstituut. Wat verder stroomafwaarts verliest Overschelde, door de verbreding van de Schelde, grotendeels haar wijk 'Scheldekant'.

Plan rechttrekking Schelde ter hoogte van Overbeke (Ex archief Vlaamse Waterweg)

Voor het afsnijden van de meanders moeten gronden onteigend worden en akkers van boeren uit Overbeke, Jabeke en Schellebelle liggen plots quasi onbereikbaar aan de andere kant van de Schelde. Op Jabeke komt daarom een voetgangersveer en in Schellebelle legt men een draaibrug over de afgesneden meander om de boeren met paard en kar toegang te verlenen tot hun akkers. Door de werken vermindert het traject van de Schelde op Wetters grondgebied van 2302 meter in 1850 naar 685,3 meter in 1883, een verkorting van liefst 70%.

Het Sigmaplan

Naarmate de bevolking aangroeit, wordt in Wetteren, zoals ook elders, steeds meer gebouwd in de winterbedding van de Schelde, en worden meer verharde wegen aangelegd, met vele overstromingen tot gevolg. In 1976 veroorzaakt een vloedgolf (springtij samen met een hevige noordwesterstorm) opnieuw grote overstromingen. Vele Vlaamse dorpen en gemeenten komen onder water te staan, de

materiële schade is groot en er vallen twee dodelijke slachtoffers. De overheid lanceert het jaar erop het 'Sigmoplan' dat voorziet in dijkverhogingen en de aanleg van meerdere overstromingsgebieden die het risico op overstromingen in bewoonde gebieden moeten verhinderen. Het Sigmoplan zorgt niet alleen voor veiligheid, maar leidt ook tot de ontwikkeling van waardevolle natuurgebieden zoals in Wetteren de Ham en Bastenakkers.

De Molenbeek

De Molenbeek ontspringt in Oombergen en mondt uit in de Schelde in Wetteren. Ze is één van de drie zijrivieren van de Schelde, die in dezelfde streek ontspringen en alle dezelfde naam dragen. Ten oosten van Wetteren stroomt een Molenbeek die in Wichelen uitmondt in de Schelde. Ten westen stroomt een Molenbeek die ontspringt in Balegem en in Melle (op het grondgebied van Melle verandert haar naam in 'Gondebeek') uitmondt in de Schelde. Dit stroomgebied is bekend als het **'Waterschap voor het deelbekken De Drie Molenbeken.'** Het wordt met de Zeeschelde (tussen Gent en Dendermonde) en het deelbekken 'Scheldeland' ingedeeld bij het Benedenscheldebekken.

In de loop der jaren heeft Overbeke herhaaldelijk af te rekenen gehad met **overstromingen**. Het gebied tussen de Molenbeek ter hoogte van de Zuidlaan, het Molenhoekje, de hoek van de Spoorweglaan met de Herdershoekstraat (Boerenhol), de Neerstraat, de Gentsesteenweg, de Noordlaan en de huizen gelegen aan de Scheldedijk zijn het meest kwetsbaar. Het kritieke punt bij overstromingsgevaar doet zich voor bij stormvloed, als het overvloedige water van de Molenbeek niet langer kan afvloeien in de Schelde.

Gentsesteenweg aan Vredegerecht

Spoorweglaan

Zo treedt de Molenbeek in 1992, na dagenlange hevige regenval, nog maar eens buiten haar oevers en veroorzaakt ze in Overbeke een zeer ernstige overstroming waarbij meer dan 100 huizen getroffen worden. Het watergemaal functioneert normaal en er zijn geen technische storingen, maar het water van de Molenbeek kan door de hoge waterstand (8,68m) van de Schelde, niet langer afvloeien, met als resultaat dat het waterpeil in de getroffen huizen 2 meter staat. Aan de Gentsesteenweg lopen warenhuizen Aldi en Colruyt, doe-het-zelfzaak Luwaert en garage Verrue onder water. In de kelders van de rijkswacht en het vredegerecht, waar archieven zijn ondergebracht, staat het water 1,5 meter hoog.

De materiële schade loopt in de tientallen miljoenen. De gemeente dient een aanvraag in om als rampgebied erkend te worden en richt een solidariteitsfonds op, waar het zelf een startsom van 3 miljoen frank in stort. Het Sociaal hulpfonds van de Opperdekenij neemt de taak op zich om in heel de gemeente nog meer giften te werven. Notaris Jacques Van Laeys neemt het beheer ervan op zich.

Foto Pieter Bourgeois

Om Wetteren in de toekomst te beschermen tegen overstromingen, laat de Vlaamse Gemeenschap afdeling Water, in 1995 twee wachtbekkens op de Molenbeek aanleggen, met een totale oppervlakte van 23,5 hectare, het ene aan de Schalmdries in Massemen en het andere aan de Herdershoek op Overbeke. Mede daardoor is de Molenbeekvallei op het grondgebied van Wetteren nu een waardevol natuurgebied, waar de Molenbeek tussen drassige weiden en broekbosjes door kronkelt richting de Schelde.

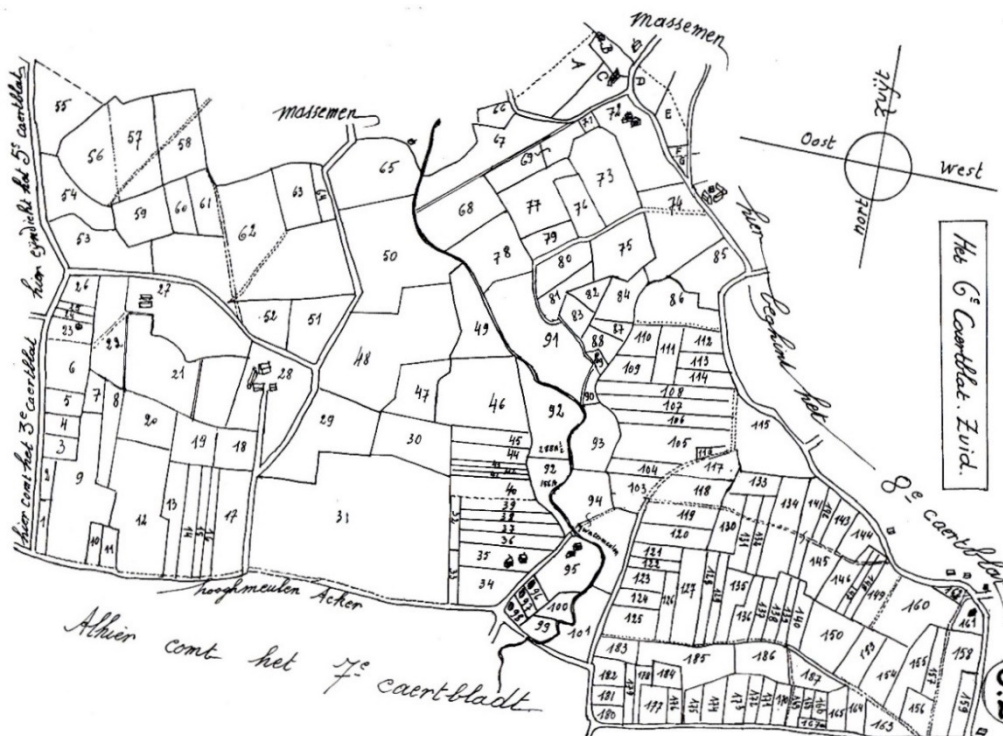

Op de Ferrariskaarten (1771-1778) zien we nog het 'oorspronkelijke' Overbeke met watermolen 'Ter Linden'.

Het Molenbeekhoekje

Rond 1700 is Overbeke een schaars bevolkt agrarisch gebied met een concentratie van vijftal hofsteden in het 'Waetermeulenhoekje', langs 'de dreve naer de waetermeulen Ter Linden'. Dat kunnen we zien op het zesde kaartblad van het metingboek van de 'heerlijkheid Wetteren' uit 1701.

De watermolen 'Ter Linden', met dubbelwerkend rad, ligt aan beide oevers van de Molenbeek. Aan de ene zijde staat de graanmolen en aan de andere zijde het oliestampkot. De watermolen bestaat mogelijk al in 1474. In 1681 gaat hij in vlammen op, maar wordt terug opgebouwd. In 1701 zijn de water- en de oliestampmolen opnieuw in volle werking.

6de caertblad van het Metingboek van Wetteren uit 1701

De watermolen 'Ter Linden' staat op **perceel 95** van het kaartblad. De gronden en de daarop staande gebouwen zijn eigendom van Joanna Van Gansberghe, weduwe van Gheert De Mey. Ze baat de molen niet zelf uit, maar verpacht hem aan Francis Braeckman.

Perceel 94, een weide, is eigendom van Anna Pardo, ook gepacht door Francis Braeckman.

Perceel 95, een hofstede, wordt gepacht en bewoond door Jan Van De Velde.

Perceel 96, een hofstede, is eigendom van Jan Van Hoorde. Hij is een kleine landbouwer.

Perceel 97, een hofstede, is eigendom van en wordt bewoond door Pieter De Beer. Hij is net als zijn burens een kleine landbouwer.

Perceel 98, een hofstede, is eigendom van Catharina De Beer (weduwe van Pieter Buys). Haar zoon Francis Buys baat de kleine boerderij uit.

Perceel 99 is een weide, eigendom van Catharina De Beer en gebruikt door haar zoon Francis Buys.

Perceel 100 is ook een weide, eigendom van Jan Van Hoorde

De volkstelling van 1794 leert ons dat er 7 gezinnen in het Molenhoekje wonen.

Huys 294 (perceel 98): eigendom van het landbouwersgezin Joannes Rasschaert x Josine Van Aerde dat bestaat uit '5 zielen, 4 boven de 10 jaar'. Hun bezittingen worden als volgt beschreven: '1 huys, 2 vuersteden, geen peerd'.

Huys 295 (perceel 97): eigendom van het gezin Jacobus Rasschaert x Elisabeth Gentier. Jacobus is de zoon van Joannes Rasschaert. Het gezin bestaat uit 7 personen. Hun bezittingen zijn: '1 huys, 1 vuerstede, geen peerd'. Jacobus is muldersknecht in de molen Ter Linden.

Huys 296 (perceel 96): eigendom van het landbouwersgezin Jan Baptist De Schutter x Joanna Marie Verstraeten, en telt '6 zielen', '3 boven de 10 jaar'. Bezittingen: '1 huys, 2 vuersteden, geen peerd'.

Perceel 95 is nu verdeeld in drie kavels, waarop zich de huizen nummer 297, 298 en 299 bevinden.

Huys 297 is eigendom van landbouwersgezin Pieter Livinus De Winter x Angela Van Aerde.

Huys 298 wordt gehuurd door Pieter De Preyckel x Judoca De Vos. Het gezin bestaat uit '3 zielen, 2 boven de 10 jaer'. Hun bezittingen worden beschreven als: 'geen huys, geen vuerstede, geen peerd'.

Huys 299 was de vroegere hofstede van Jan Van Hoorde. Het huis is nu eigendom van landbouwer Pieter Matthys x Coleta Van Aerde. Het gezin bestaat uit '5 zielen, 2 boven de 10 jaer'. Zij bezitten: '1 huys, 1 vuerstede, geen peerd'.

Huys 300 is de watermolen 'Ter linden'.

Watermolen Ter Linden

In 1787 kan Lieven De Munter, voormalig pachter, tijdens een publieke verkoop de molen kopen van Albert De Geyter voor de som van 1670 pond. In de Gazette van Gend van 26 maart, 2 en 9 april 1787 wordt de publieke verkoop aangekondigd 'op donderdag den 5 en 19 april 1787, telkens ten een ure naer middag, ten Huyze van Marie Geertruyde Clement, Weduwe van Lieven Verstraeten, in de Snoeken tot Wetteren'... 'met winste van Wyn-Gelden' van 'eenen schoonen en wel-gekallanten Koorn- en Olie-Water-Molen, van wederzyden de Beke wezende twee Bodems van Leene, genaemd den Molen ter Linden, het een Leen, genaemd het Monster, groot 30 roeden, het tweede 'de Visscherye' in de zelve Beke, beginnende aen den Molen tot Massemen tot aen de Waege-Brugge tot Wetteren.'... 'Alles breeder uytwyzens de Conditien, berustende ten Komptoire van den Greffier de Lantsheere tot Melle, en ten Komptoire van den Greffier van der Heyden tot Velzicque, alwaer een ider de inspectie zal bekomen'.

DAt men op donderdag den 5. en 19 April 1787. , telkens ten een ure naer middag, ten Huyze van Marie Geertruyde Clement, Weduwe van Lieven Verstraeten, in de Snoeken tot Wetteren verkoopen zal met winste van Wyn-Gelden, onder den I. koop eenen schoonen en wel-gekallanten Koorn- en Olie-Water-Molen, van wederzyden de Beke wezende twee Bodems van Leene, genaemd den Molen ter Linden, het een Leen genaemd het Monster, groot in de 30. roeden, het tweede de Visscherye in de zelve Beke, beginnende aen den Molen tot Massemen tot aen de Waege-Brugge tot Wetteren. Iem eene partye Meirsch, Lochtig en geplante Dreve, rond den Molen gelegen, groot in grond 339 roeden, gebruykt by Munter zonder Voorwaerde, II. koop eens behu sde Hofstede, gelegen binnen de Prochie van Massemen, zynde eene Bleckerye, groot in grond 299. roeden, gebruykt by Wessensal zonder Voorwaerde. III. koop zynde eene partye Land, gelegen als vooren, groot 140. roeden, gebruykt by Sr. de Vuylt zonder Voorwaerde. IV. ende laesten koop zynde eene partye schoonen Eyken-Boom Bosch, gelegen als vooren, ooft Constantinus de Mulder, groot 50. roeden, onverpacht. Alles breeder uytwyzens de Conditien, berustende ten Komptoire van den Greffier de Lantsheere tot Melle, en ten Komptoire van den Greffier van der Heyden tot Velzicque, alwaer een ider de inspectie zal bekomen.

In 1794 is Lieven De Munter, gehuwd met Joanna Coleta Matthys, eigenaar van de watermolen. Zijn gezin bestaat uit '6 zielen boven de 10 jaer'. Ze bezitten: '1 huys, 2 vuersteden, geen peerd'. Lieven was molenaar. Na zijn overlijden komt de molen in eigendom aan zijn zoon Adriaan Frans De Munter, die huwt met Joanne Coleta Matthys. Adriaan Frans is in 1829-1830 nog steeds molenaar. Zijn ongehuwde zuster Antonia woont bij hem in. Na zijn overlijden wordt de molen rond 1840 verkocht aan Frans Schollaert. In 1850 komt de molen in bezit van Constant De Clercq, die ook de molen op Beirstoppel (Overschelde) bezit. Rond 1860 is de molen eigendom van Petrus Francis Matthys uit Erpe, gehuwd met Scholastica Matthys uit Massemen.

In 1898-1899 valt de molen stil en wordt gekocht door Felix Beernaerts. Die laat de onderbeek van de molen opvullen. De schotten in de bovenbeek, die dienst doen als er aan de molen moet worden gewerkt en bij wateroverlast, raken in verval. De twee raderen van de molen en de overbrengingen worden geleidelijk aan afgebroken. Het oude molenhuis verdwijnt rond 1907.

Roger Rasschaert - Lisette De Graeve

Erfgoed en Cultuur

Groot srotevent 1000 jaar Massemen. Op zondag 19 januari 2020 wordt vanaf 16 uur rond de linde op het Dorpsplein van Massemen het glas geheven op het voorbije en het nieuwe jaar. De organisatoren van 1000 jaar Massemen stellen op het srotevent een tijdscapsule samen die ze op een geheime plaats willen verbergen. Weet je zo'n geheime plek zijn, dan mag je dat laten weten via redactie@1000jaarmassemen.be (maar is die geheime plek dan nog geheim?).

Tekening - Guus Mertens

Ondertussen is Massemen bijna 1001 jaar oud

Op zondag 10 november kwam veel volk opdagen in de Massemse Sint-Martinuskerk voor de kerkelijke afsluiting van 1000 jaar Massemen. Luc Van Looy was er ook en de verenigde parochiekoren van de Gabriëlparochie luisterden de eucharistieviering op.

André Plehiers vierde zijn 100ste verjaardag samen met zijn familie, vrienden en (een afvaardiging van) het gemeentebestuur.

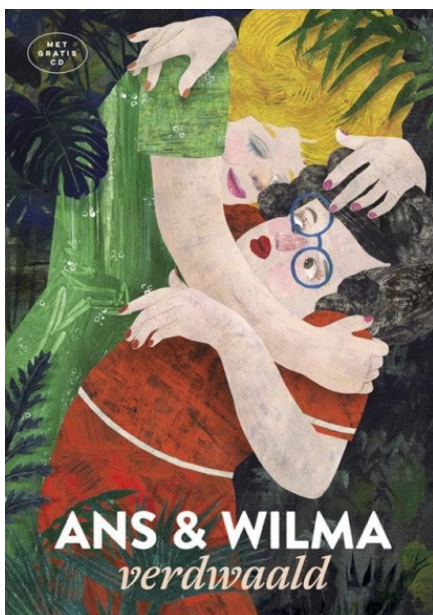
En in het weekend van 7 en 8 december was er nog een kerstmarkt waar je getuige kon zijn van een laserlichtspektakel gebracht door Massemenaar en muzikant Bart D'Haese.

De Last post weergalmd op maandagavond 11 november aan de 100-jarige vredesboom in Westrem en wel in vier versies gebracht door Tony Oyen, Mario Rasschaert, Amber Fack en Savannah Van den Steene. Ook bracht het gemeentebestuur hulde aan de opgeëisten en gesneuvelden van Westrem. Over de vredesboom hadden we het al in onze nieuwsbrieven van december 2018 en augustus 2019.

Herman Baudwijn is op 30 november op 92-jarige leeftijd overleden. Hij was ere-schoolhoofd én door velen gekend als Vader Kapoen, die met zijn poppenspel 't Kapoentje door heel Vlaanderen trok.

Freddy Couché, een geur van klanken. Guy Jooris heeft een boek geschreven over het leven en de carrière van de net 80 geworden Wetterse muzikant en legende Freddy Couché, saxofonist, pianist, klarinetpeler en dirigent van orkesten en Big Bands. Het boek 'Een geur van klanken' kost 18 euro en is te koop in alle plaatselijke krantenwinkels en bij enkele andere lokale handelaars.

Dokter Luc Deprost geneest niet alleen, hij schrijft ook en dan niet uitsluitend voorschriftjes, maar ook een heus boek. Hij sprak met 25 grootouders over hun grootouders en dat leverde een mooi tijdsbeeld op van het einde van de 19de tot het einde van de 20ste eeuw. Zijn boek 'Grootouders interviewen over hun grootouders' kan je bestellen via luc@deprost.be of via www.amazon.com. Het kost 34 euro. Je kan het boek ook lenen in de bibliotheek.

Een boekenpauze voor Kaatje Vermeire, de prijs voor het mooist geïllustreerde kinder- en jeugdboek van 2019. Kaatje werd bekroond voor haar illustraties in 'Ans & Wilma verdwaald' van Alice Reijs en Ariane Van Vliet. Kaatje Vermeire is opgegroeid in Gent en woont in Wetteren. Ook dit boek kan je lenen in de bibliotheek.

Tim van Wim De Craene bestaat nu ook als single op vinyl en daarover is de zoon van de zanger, Ramses, waarover het nummer gaat, zeer te spreken. Tot nu stond het immers alleen op een langspeelplaat.

Wetteren heeft haar inwoners bevroegd

De gemeente stuurde 5000 enquêteformulieren rond. 43% van de aangeschreven Wetteraars namen de moeite om te antwoorden. Er is daarvan een rapport gemaakt dat elk gemeenteraadslid ontvangen heeft. 11% van de Wetteraars

zou het moeilijk hebben om rond te komen. 15% voelt zich eenzaam. 63% wil dat het aantal parkeerplaatsen op de Markt behouden blijft. Het rapport staat op de site van de gemeente: https://www.wetteren.be/rapport-bevolkingssurvey-wetteren-2019-web_1pdf.

Kunstacademie Wetteren geeft iedereen 'Carte Blanche'. Carte Blanche wil een vrij podium zijn voor beeldende kunst. Ben je 16 jaar of ouder dan kan je je eigen creaties tonen zonder dat iemand anders bepaalt wat (niet) mag. Nog tot maart 2020 zal met de aangebrachte werken maandelijks een nieuwe tentoonstelling gemaakt worden. Voor meer info: academie@wetteren.be.

Het oude posthuis van Kwatrecht wordt een reconversieproject met als naam Lesko, een verwijzing naar de nabije Schelde. Het beschermde postgebouw én het erachter liggende koetshuis

blijven bewaard. De oude magazijnen worden gesloopt. In het posthuis komen kantoren, ertegenaan komen twee moderne vleugels met 3 appartementen. Achteraan komen twee nieuwe volumes met 34 zo goed als energieneutrale appartementen en een ondergrondse parking. Er komt een grote groenzone. In het koetshuis, waar ooit nog een meubelmakerij gevestigd was, komt een wasruimte voor de bewoners.

De gezelligste bibliotheek van Wetteren. Volgens de bib is elke gelegenheid goed om een gezelschapsspelletje boven te halen. De Babylon Loveshop in het F(r)unpark zal het graag horen. Sinds midden september heeft de bibliotheek een speltheek, waar je gezelschapsspellen kan lenen. De speltheek is een initiatief van de bibliotheek én het Huis van het Kind.

Voetballen doen Wetteraars al meer dan 100 jaar, maar met de oprichting van Racing Wetteren in 1920 onder het stamnummer 95, werd de officiële start gegeven. Reden genoeg om een huldeboek uit te geven over de club die na 50 jaar koninklijk werd en de naam Royal Racing Club Wetteren (RRCW) aannam. Na fusies met SK Kwatrecht en Standaard Wetteren draagt de club nu de naam RFC Wetteren, met als stamnummer nog altijd 95. Het boek verschijnt in april 2020 en zal meer dan 300 bladzijden tellen. Klem De Gussem en Richard Goossens verzamelen al de verhalen, foto's en uitslagen. Het boek kost 30 euro bij voorintekening, daarna 35 euro.

Ook de Landelijke Gilde Wetteren-centrum is 100 jaar oud. In het begin heette ze nog 'Boerengilde Sinte-Barbara'. Haar werkgebied reikt tot Jabeke en Overbeke.

Meer info over de landelijke gilden vind je op <https://www.landelijkegilden.be/>.

Het bevrijdingsmonument kreeg een nieuwe plek.

Het hing vroeger op de oude passerelle en heeft nu een nieuwe plaats gevonden op het graspleintje aan de Aard, dat voor de gelegenheid het Bevrijdingsplein werd gedoopt. Meteen heeft de gemeente ook een infobord geplaatst over de gevechten aan de Scheldebrug op 6 september 1944.

Reveil op begraafplaats Wetteren centrum. Het levensverhaal van enkele Wetteraars die er hun laatste rustplaats kregen, verteld en begeleid door passende muziek (dit jaar van de Gentse Joni Shela), met de bedoeling om mensen bij elkaar te brengen. Dit jaar konden de talrijke aanwezigen opnieuw kennismaken met **Marcel De Kerpel**, oprichter van Scala Plastics en Safti, bij leven voorzitter van Standaard Wetteren, de voetbalclub die nu als fusieclub RFC Wetteren in het Marcel De Kerpelstadion speelt. Het leven van **Lucien Moreel** stond volledig in dienst van Wetteren en haar inwoners. Hij was veiligheidschef bij de gemeente, brandweerofficier en oprichter van de Wetterse ambulancedienst. Bij velen is hij wellicht nog gekend als de Wetterse Belleman.

Louise Miegem ten slotte was het eerste vrouwelijke gemeenteraadslid van Wetteren, gekozen in 1921. Ze was vooral bezorgd om de minder bedeelden, de armen, zieken en ouderen. Tijdens een bombardement aan het begin van WO II ging ze schuilen in een zelf gegraven schuilplaats, edoch daar precies viel een obus. Louise overleefde het niet.

Voordelen van het lidmaatschap van onze heem- en geschiedkundige kring

Het lidmaatschap van de heem- en geschiedkundige kring “Jan Broeckaert” vzw, bedraagt slechts 12 euro per jaar. Je kan lid worden tijdens je bezoek aan ons museum of door overschrijving op het rekeningnummer BE21 0682 1293 2003.

1. Ben je lid dan nodigen we je steeds uit op (de receptie van) onze **tentoonstellingen** in het museum (onder andere op onze jaarlijkse kermistentoonstelling).
2. Ben je lid dan nodigen we je uit op en kan je deelnemen aan onze **evenementen**.
3. Ben je lid dan kan je deelnemen aan onze **gegidste historische themawandelingen** rond begraafplaatsen, bunkers, verdwenen industrieën, beluiken, enz.
4. Ben je lid dan kan je met ons op **bezoek** naar **erfgoedbibliotheken** en **musea**.
5. Ben je lid dan kan je een **rondleiding** krijgen in ons **museum**, tijdens de openingsdagen van het museum of op afspraak, individueel of in groep, bijvoorbeeld met je familie of vrienden.
6. Ben je lid dan ontvang je drie keer per jaar onze **nieuwsbrief**, per post en als je dat wilt ook via e-mail. In de nieuwsbrief publiceren we bijdragen over het verleden van Wetteren, Massemen én Westrem. Via de nieuwsbrief nodigen we je ook uit op onze activiteiten.
7. Ben je lid dan kan je, na afspraak, de in onze **bibliotheek** aanwezige literatuur en documentatie raadplegen.

Bezorg ons je e-mailadres

Stuur daarvoor een mailtje naar hubert.keuppens@telenet.be én word ook vriend van onze facebookpagina (<https://www.facebook.com/heemkringwetteren>). Je blijft dan digitaal op de hoogte van onze activiteiten, én je ontvangt onze nieuwsbrief in je mailbox.

Maak gebruik van ons Documentatiecentrum

In het nieuwe secretariaat van ons museum kan je onze gespecialiseerde bibliotheek en archief raadplegen. Ook in de gemeentelijke bibliotheek en het gemeentearchief ben je welkom als je op zoek bent naar informatie over de geschiedenis van Wetteren, Massemen en Westrem.

Werk mee aan onze Nieuwsbrief

Elke bijdrage over heemkunde of geschiedenis van Wetteren, Massemen of Westrem, komt in aanmerking voor opname in onze nieuwsbrief. Wil je iets vertellen over het verleden van je familie uit Wetteren, Massemen of Westrem? Het kan misschien wel via onze nieuwsbrief.

Vrienden van het Museum

Ons heemkundig museum beheert tal van waardevolle voorwerpen. Sommige zijn aan herstelling of onderhoud toe. Ben jij, door opleiding of jaren ervaring, expert in het onderhoud en herstellen van voorwerpen in hout of metaal, van aardewerk, van oude instrumenten, zoals klokken en radio's, van kleding en ander textiel? Weet jij een en ander af van inventariseren of wil je gewoon een handje toesteken? Word dan medewerker van de ‘Vrienden van het Museum’, een enthousiaste groep mensen die zich zonder verplichtingen inzetten voor het beheer van ons gemeentelijk erfgoed. Stuur een mail naar hubertkeuppens2@telenet.be of geef een seintje via 09 369 80 89 (na 20 uur). De werkgroep komt samen op donderdag- en/of vrijdagmiddag.

Openingsdagen heemkundig museum Wetteren - 2020

Groepsbezoeken kunnen na afspraak. Eerstvolgende openingsdagen voor het publiek: zaterdagmiddag 7 maart, 4 april, 2 mei en 6 juni, telkens van 14.30 tot 18 uur. In de volgende nieuwsbrief geven we de openingsdagen voor de tweede helft van het jaar.

Contacteer ons

Via onze penningmeester / secretaris Fernand Schamp, tel. 0479 47 96 64 of 09 369 17 63 of fsw1@skynet.be, Heem- en geschiedkundige kring Jan Broeckaert, p.a. Kerkstraat 31, 9230 Wetteren. Een groepsbezoek kan je ook aanvragen via de dienst Toerisme, Markt 1 (ingang via Kerkstraat), 09 366 31 04.

Illustrator/tekenaar Wim Finck tekende voor het ontwerp, graffitikunstenaar Cazn' maakte er een prachtige muurschildering van op de hoek van de Florimond Leirensstraat en de Korte Bergstraat. Ze hebben alle kenmerken van Wetteren Kermis 'in de verf' gezet: de attracties en eetkraampjes, de jaarmarkt met de paarden, de 'skyline' van Wetteren met de herkenbare torenspits van de Sint-Gertrudiskerk, de coureurs en uiteraard Reus en Reuzin. Dat er zo nog maar meer muurschilderingen komen in Wetteren!

Verschijnt 3
keer per jaar
December 2019
23ste jaargang

